

Evert 'Jash' Veerman: de stille kracht

Wilde haren, gouden jaren

Als er in Volendam een prijs zou worden uitgereikt voor de mens met het meest veelbewogen leven, dan is Evert 'Jash' Veerman (72) een goede kanshebber voor de eerste plaats. Een hoop mensen zouden hun geld op de bescheiden Volendammer zetten. Everts leven kent vele hoofdstukken en in ieder hoofdstuk staat een nieuw fenomeen in de schijnwerpers. Zo is hij door de jaren heen onder meer wereldburger, gitaarvirtuoos, botenbouwer, zeilmeester, filantroop en Cats-, Left Side-, Jen Rog-, ALLES- en Canyon-lid geweest. Daarbij heeft Evert tussen de bedrijven door de meest merkwaardige avonturen beleefd. Zo is hij meerdere malen met een zelf afgetimmerde boot naar Amerika gevaren en is hij in een Volkswagenbusje naar India gereden, waarbij hij onderweg in Afghanistan – of all places – gepakt werd met verdovende middelen. Ondanks de vele bijzondere belevenissen uit zijn leven blijft één ding overeind: de muziek en Evert vinden elkaar altijd weer terug.

Door Kevin Mooijer

„Ik kom uit een muzikaal geslacht”, reageert Evert op de vraag waar het voor hem allemaal begon. „Piet 'de Koster' Veerman, Jaap 'Corn' Veerman, Jack 'Jozef' Veerman - om er maar een paar te noemen - zijn allemaal familieleden van me. En mijn vader was natuurlijk drummer in de bruiloftband van Bruin Heijnis en Joop Bouwman. Het zou ergens gek zijn als ik niet in de muziek was beland.”

Everts vader had thuis een gitaar, waarop hij met veel moeite drie akkoorden wist te spelen. „Een D, A7 en een versimpelde G-variant. Een mineurakkoord lukt hem niet”, lacht de Volendammer. „Ik was negen jaar oud toen ik zat te kijken naar hoe mijn vader op die gitaar aan het ploeteren was. Ik dacht bij mezelf: 'dit moet ik beter kunnen'. Om beter dan mijn vader te worden bleek niet zo moeilijk, maar om echt goed te worden, was natuurlijk een ander verhaal.”

Evert was twaalf toen hij bij Jaap Corns broer Evert op gitaarles ging. „Mijn naamgenoot was bassist van the Skyriders en gaf gitaarles. Van hem leerde ik alle basisakkoorden en af en toe gaf hij me een nummertje op als huiswerk. Na een half jaar zei Evert: 'Nou, dit is het eigenlijk wel.' Evert was

eigenlijk bassist, dus zijn gitaarkennis hield daar op.”

ALLES

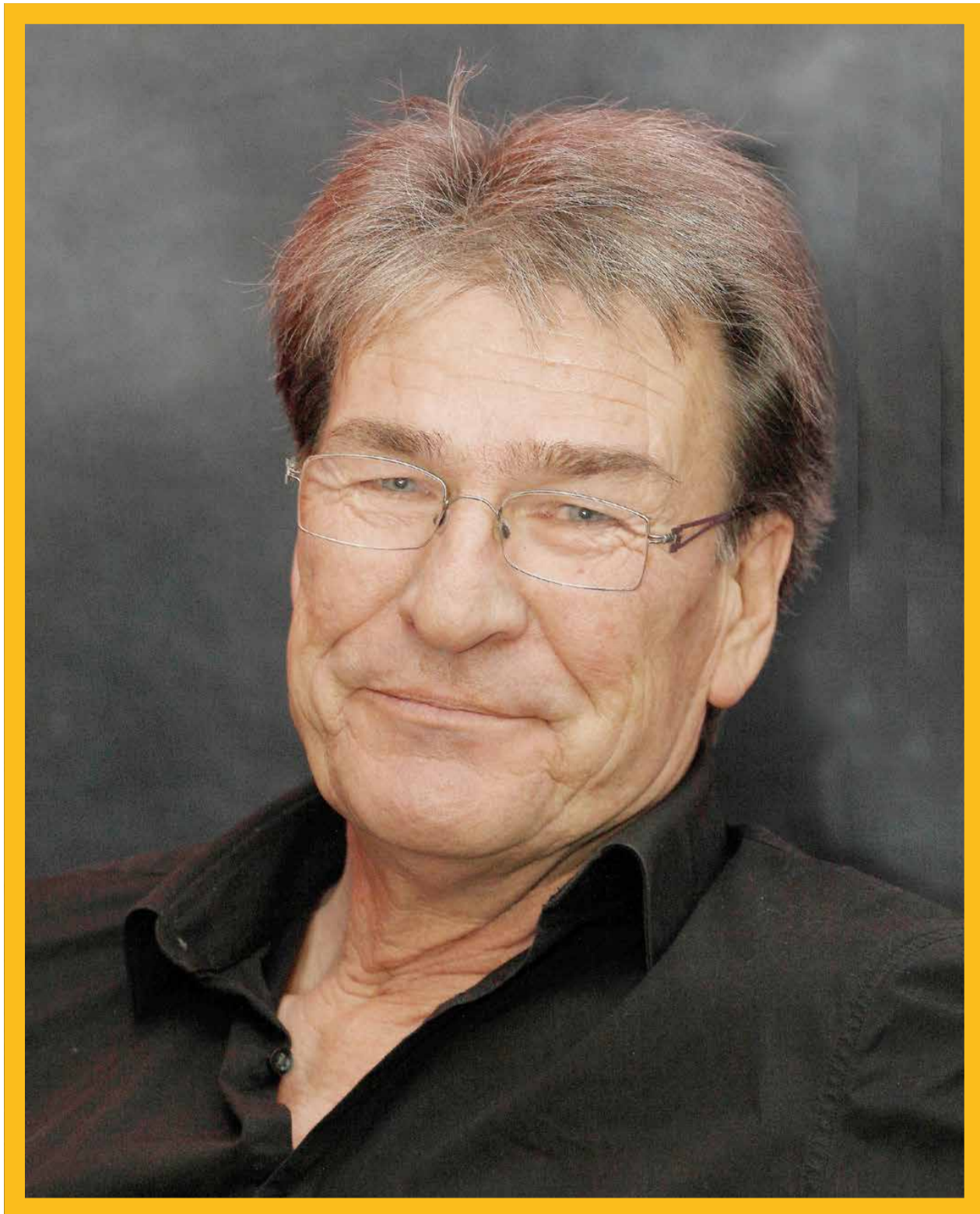
Begin jaren 60 bestond het fenomeen sologitarist nog niet, maar Evert Jashie was vastberaden één van de eersten van het land te worden. „Tegenwoordig heb je YouTube. Daarop kan je noot voor noot bekijken hoe iemand een gitaarsolo voorspeelt. In de jaren 60 ging dat er anders aan toe. Je kocht een singeltje en je luisterde goed naar het gitaarsolo, om het naaldje van de pick-up vervolgens keer op keer terug te zetten op het punt nét voor de solo. Zo kwam je steeds een stukje verder, tot je de complete solo onder de knie had.”

„In 1967 vormden een aantal buurtjongens van me een bandje. Kees Aris, Tom Pech, met Hennie Worst van 't Winckeltje op drums en Klaas de Wit als sologitarist. Iedere keer als ze tijdens repetities bij de gitaarsolo aankwamen, zei sologitarist Klaas: 'nou, dan komt hier dus de solo.' Het spelen van de solo liet hij achterwege.”

Evert lacht: „Op een gegeven moment viel hij door de mand. De mannen gingen dus op zoek naar een nieuwe gitarist en ze kwamen bij mij uit. We zochten een alleszeggende naam voor de band. Hennie dacht daar niet zo moeilijk over: 'nou, dat is dan ALLES.'

Hennie is niet lang actief geweest in de band. We hadden te maken met meerdere personele wisselingen, maar uiteindelijk kregen we de veertienjarige Jack Dekker als drummer. Hij was heel goed voor zijn leeftijd.”

ALLES begon furore te maken in de lokale muziekwereld en dat viel ook de muziekmanagers op. „Jan Tuf kwam

samen met Schuim van the Cats bij een repetitie van ons kijken. Wat we speelden, stond hem wel aan. Jan had the Cats natuurlijk al onder zijn hoede en hij was zo slim om zijn overige bands als pakket weg te zetten. Dat wilde zeggen dat als zaalhouders the Cats wilden boeken, ze ook andere bandjes – waaronder ALLES – een bepaald aantal keren per jaar moesten wegzetten.”

Niet veel later bevond de band zich in een studio om hun eerste plaat op te nemen. „Via producer Peter Koelewijn kregen we het liedje Murdock 9-6182, dat geschreven was door George Kooymans van the Golden Earring. Dick Bakker maakte prachtige arrangementen voor het nummer en ondertussen repeteerden wij het liedje om beslagen ten ijs te komen in de studio. Peter Koelewijn kwam bij een repetitie kijken hoe het klonk. Ik weet nog goed dat hij weg was van de stem van onze zanger, Cor 'de Borre' Kemper. Hij vond het een aparte stem die perfect aansloot op wat hij in gedachte had voor het nummer.”

Peter Koelewijn kikte op de stem van de Borre, maar die was dus gestopt'

Daags voordat ALLES hun nostalgische single in zou spelen vond er een nieuwe wisseling van de wacht plaats. „De Borre stopte ermee, waardoor Jan de Boer

onze nieuwe zanger werd. We hadden voor het gemak maar even niks gezegd tegen Peter Koelewijn. Bij aankomst in de studio liet Peter de orkestband horen met de indrukwekkende arrangementen eronder. Het was een kwestie van de leadzang en koortjes opnemen. De producer had niet in de gaten dat Jan een nieuw gezicht was, dus Jan gaat zelfverzekerd achter de microfoon staan en begint te zingen. Wij kijken ondertussen met een schuin oog naar Peter Koelewijn, die op zijn beurt heel moeilijk naar Jan zit te staren. Na een paar zinnen te hebben gehoord stopt Peter de muziek en vraagt aan Jan: 'ben je verkouden of zo?' Dat was voor ons wel het moment om toe te geven dat we een nieuwe zanger hadden. Er was al veel geld in dit nummer gestoken, waardoor er paniek in de tent ontstond. Peter Koelewijn kikte op de stem van de Borre, maar die was dus gestopt. We moesten om de beurt voorzingen om te kijken wiens stem het meest geschikt was voor dit liedje. Cor Dekker was de gelukkige, dus de stem die je op Murdock 9-6182 hoort, is die van Cor.”

Het nummer betekende een hitnotering voor ALLES, maar helaas was de band geen lang leven beschonken. „De band viel na een tijdje uit elkaar. Ik denk dat het te wijten was aan de vele personele wisselingen binnen de groep. Zo iets is natuurlijk niet bevorderlijk voor de stabiliteit van een band. Maar goed, niet veel later werd ik gevraagd door Left Side. Hun vaste gitarist Steef Reilingh stopte ermee, waardoor er ruimte voor mij ontstond. Wat mij vooral aansprak, was dat ze over een

compleet ander repertoire beschikten dan ALLES. Left Side speelde van progressieve rock, van the Doors tot Deep Purple en alles daartussenin. Alle bandleden kregen veel ruimte om te improviseren op hun instrument. Tijdens optredens kreeg je gewoon een ongelimiteerd aantal maten om je best te doen. Op aangeven van de solist zelf werd het nummer daarna hervat. Dat was natuurlijk bijzonder lekker als sologitarist.”

Paradiso

„Onze manager was Bep Dekker en hij had bedacht dat het wel leuk zou zijn voor Left Side om in

achter de schermen

Paradiso te spelen. Natuurlijk is dat leuk, maar ik vond persoonlijk dat we daar niet thuis hoorden omdat we eigenlijk een coverband waren. Wanneer een band een eigen LP had gemaakt en het nieuwe werk wilde promoten, dan is Paradiso een logische keuze. Maar in ons geval was dit niet zo. En dat bleek ook wel. Als laatste nummer voor de pauze speelden we 'A Day in the Life' van the Beatles. Na het uitdoven van de laatste noot zetten we onze gitaren in het standaard en de eerste plaat die de DJ van Paradiso aanzet is, jawel, 'A Day in the Life' van the Beatles. Dat voelde niet goed."

„Op het podium hadden we doorgaans veel succes. We speelden door het hele land en het publiek was altijd enthousiast. We stonden echt bekend als een stevige rockband. Dit imago – waar we hard voor gewerkt hadden – liep aardig risico nadat we ons eerste singeltje opnamen.” Evert kijkt bedroefd en vervolgt: „Johnny’, heette het. Een cowboylied. Het stond haaks op wat wij op het podium lieten zien. Wij waren rockers, maar nu maakten we kampvuermuziek.”

Als iets voortkabbelt zonder echt vooruitgang te boeken, dan is voor mij de tijd aangebroken om afscheid te nemen'

De gitarist tovert het liedje op zijn computer tevoorschijn en bij het horen van de eerste klanken kijkt hij hoofdschuddend naar beneden. „Goed, dit zette mij dus aan tot het schrijven van een stevig nummer: 'See You Crying'. De

primeur van onze nieuwe rock 'n roll plaat vond plaats in bar de Molen. Het werd keihard gedraaid op die prachtige installatie van de Molen. Onze manager Jan Tuf was laaiend enthousiast: 'als dit geen nummer 1 hit wordt, dan eet ik mijn schoen op!', riep hij. Helaas heeft het nummer weinig voor ons gedaan. Het werd op de radio niet veel gedraaid."

Eenzijds is Evert een geduldig en beheerst man, maar anderzijds heeft hij zolang hij zich kan herinneren last van rusteloosheid. „Als iets voortkabbelt zonder echt vooruitgang te boeken, dan is voor mij de tijd aangebroken om afscheid te nemen. Ik heb altijd al last van onrust gehad, waardoor ik ook steevast een nieuw project nodig heb. Of dat nu in de muziek is of dat het aansluit op mijn andere grote passie – reizen, en dan het liefst per zeilboot – maakt me niet uit. Ik had besloten dat ik met een Volkswagenbusje naar India wilde rijden, dus heb ik bij mijn bandgenoten van Left Side aangegeven dat ik zou stoppen. Ik zou de nieuwe gitarist nog netjes inwerken, maar daarna was het tijd om op reis te gaan. Mijn laatste optreden met de band was in Duitsland, tevens het land waar je moet zijn als je een Volkswagenbusje nodig hebt. Ze hadden daar busjes met een ovaalvormig kenteken, waarmee je – naar het scheen – zonder al te veel administratieve rompslomp landsgrenzen mocht passeren."

Na een nachtje in een slaapzak te hebben overnacht in een Duits grasveld, ging de reislustige gitarist op zoek naar een Volkswagendealer. „Ik kocht een geschikt busje en reed terug naar Volendam, waar ik het busje naar behoren ombouwde." Samen met twee dorpsgenoten en een bevriend stel uit Amsterdam vertrok Evert richting Zuid-Azië. „Het was een intense reis met veel ups en downs, zullen we maar zeggen. Zo werd ik in Afghanistan door de douane gepakt met wat verdovende middelen. Omgerekend heb ik daar een paar honderd gul-

den boete voor moeten betalen. En nog voor dat moment hebben we aardig 'bedakt' in Turkije. De 500 kilometer lange weg van Turkije naar Iran bleek niet geasfalteerd te zijn. We werden alle kanten opgegooid in het busje, maar na verloop van tijd merkte ik dat als we 90 bleven rijden, het wel te doen was. Na verschillende uren op die weg te hebben gereden kwamen we langs een tankstationnetje. We hadden op dat moment nog brandstof voor honderd kilometer, maar de eerstvolgende stad lag 110 kilometer verderop. Een goed moment om de tank even te vullen dus."

Pompeigenaar

„Helaas bleken de benzinepompen helemaal leeg. De volgende dag zouden de tanks worden bijgevuld, dus we besloten daarop te wachten. Tijdens het wachten kregen we gezelschap van een auto met Italianen en een auto met Amerikanen. Iedereen kreeg van de pompeigenaar te horen dat ze de volgende dag konden tanken, maar drie dagen later was de vrachtwagen met benzine nog steeds niet geweest. In de tussentijd ontstond er een grimmig sfeertje bij het tankstation. De eigenaar spendeerde veel uren per dag door met zijn geweer op van alles en nog wat te schieten en op de achtergrond bewogen twee vage figuren zich onopvallend langs onze auto's." Na goed overleg besloot het Nederlandse gezelschap het erop te gokken en de reis naar de dichtstbijzijnde stad in te zetten. „De Italianen reden met ons mee om in de stad jerrycans benzine te halen, waarna ik ze weer terug zou brengen en de Amerikanen ons achterna zouden komen met hun eigen vervoer."

„We redden het precies tot het benzinestation. We gooiden de auto vol, en diep in de nacht bracht ik de Italianen terug naar hun vervoer. Het laatste stuk zette ik de motor af en liet ik de bus zonder licht uitrollen. Die eigenaar met z'n geweer en de twee vage figuren was ik nog niet vergeten. De Italianen sprongen eruit en ik maakte dat ik wegwam." Eenmaal in Afghanistan aangekomen kreeg Evert het aan de stok met de douane. Vanwege zijn illegale bagage moest hij de komende dagen nog even in de buurt blijven. „In Kabul trof ik Rosella, een prachtig meisje dat voor die tijd deel uit had gemaakt van het Italiaanse gezelschap dat ik in Turkije had leren kennen. Ze was net als ik op weg naar India, maar haar reisgenoten kozen voor een andere bestemming. We besloten samen verder te reizen. Dit bood ook mijn reisgenoten de kans om verder te reizen met mijn busje, aangezien ik nog even in Afghanistan moest blijven."

Ze werd letterlijk op klaar lichte dag, midden op straat en in de bus aangerand'

„Toen het eenmaal weer toegestaan was vervolgden we onze reis naar New Delhi. Mijn busje had ik meegegeven aan mijn vrienden, dus moesten Rosella en ik per stadsbus reizen. Ik kan je vertellen dat dat geen pretje was in landen als Pakistan en India. Ik had de illusie dat het een paradijs zou zijn, maar niet dus. Ze werd letterlijk op klaar lichte dag, midden op straat en in de bus aangerand. Verschrikkelijk om dat mee te maken. En niet één keer, maar keer op keer werd ze overal betast. Met dat je je omdraait rennen die viezerikken weg, maar het onzure gevoel blijft je bij. Wat zal dat voor haar erg geweest zijn..."

Na een zowel geestelijk als lichamelijk slopende reis, kwamen Evert en Rosella in India aan. „Het ging bij mij wat muziek betreft toch weer een beetje kriebelen, dus had ik bedacht dat ik sitar wilde leren spelen in Agra. Dezelfde stad als waar George Harrison voor zijn lessen was geweest. Rosella wilde liever het land doorreizen, dus onze wegen scheidden zich daar. Ik kocht een sitar en vond een leraar. De hele dag liep ik met mijn backpack, gitaarkoffer en nu ook een sitar in mijn handen door de India. Ik was eigenlijk vrij snel weer klaar met die sitar", lacht hij.

„Mijn nieuwe doel was om naar het adembenemende Goa af te reizen. Goa is de ultieme droom van iedere backpacker. Jaren later ben ik er zelfs nog een keer geweest samen met mijn vrouw Nel. Enfin, ik kwam in Goa aan en huurde er een huis aan het strand. De betekenis van het woord paradijs kan daar zonder te spreken duidelijk aan iedereen duidelijk worden gemaakt. Tijdens mijn verblijf in Goa heb ik een hoop vrienden gemaakt. Een Deense vriend - die ik daar heb ontmoet - en haar man zijn nog altijd een goed bevriend stel van ons. Een andere vriendschap die er ontstond was die met de Nederlandse Martin. Hij werkte als fotograaf voor de Panorama en was in een Volkswagen Kever naar India gereden. Martin was op zijn beurt weer samen met Gene – één van de Amerikanen die ik ontmoette in Turkije – verder gereisd."

Waar Evert op zijn honk in Goa bleef zitten, reisde Martin terug naar New Delhi. „Hij stuurde me een brief dat hij terug richting Nederland ging en hij vroeg of ik mee wilde. In eerste instantie was ik niet van plan mee te gaan, maar ik vond het wel een goed idee om even afscheid te gaan nemen. Met de wereldwijd beruchte Indische trein vertrok ik richting New Delhi." Evert neemt een slok van zijn koffie en probeert zich de ergste dag uit zijn leven voor de geest te halen. „Met

mijn gitaarkoffer in de hand moest ik op het perron naar de rijdende trein springen. Dat op zich is al een flinke opgave, maar dan hebben we nog de honderden Indiërs die aan de trein hangen. Op wonderlijke wijze wist ik me ertussen te wurmen."

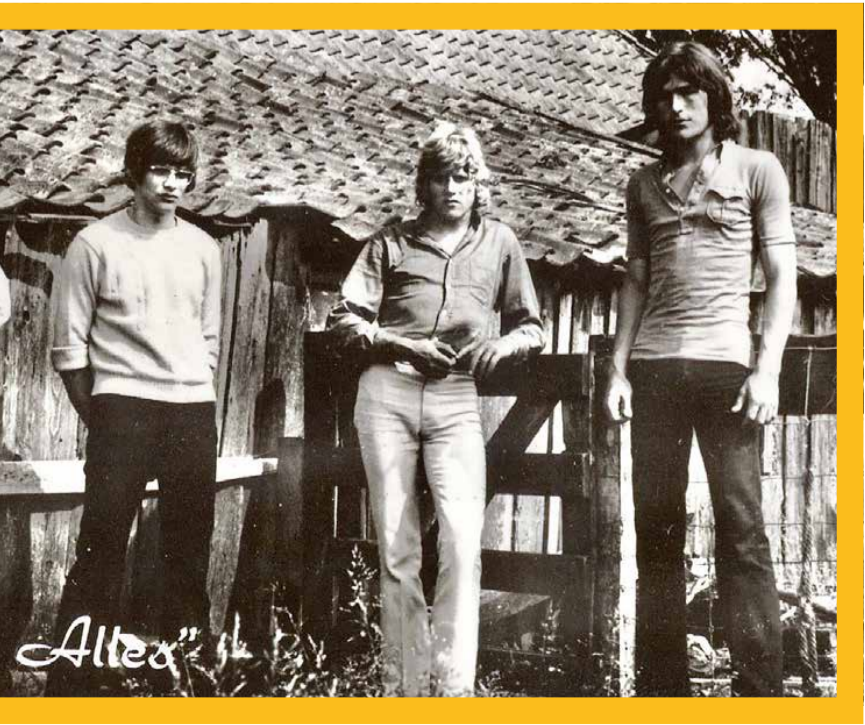
Intuïtie

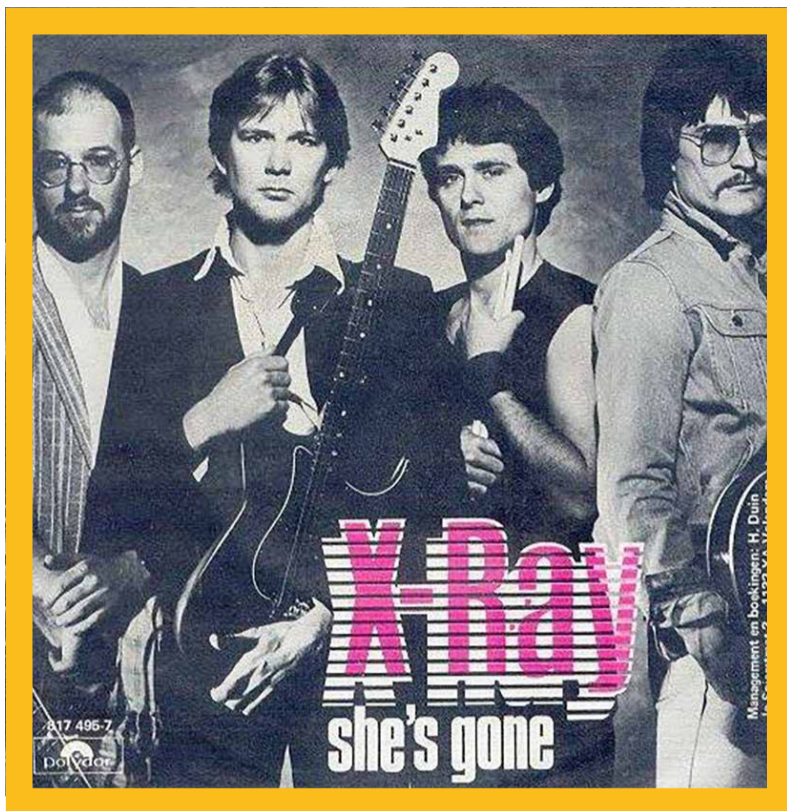
„Ik duwde mezelf naar binnen toe en vond een plekje op het toilet. Met zes man zaten we boven het stinkgat van de trein. Het was zeker 40 graden en op mijn bo-

venarm had ik een steenpuist die op knappen stond. Ik zweette me dood, zat onder het roet van de locomotief en zat samen met nog vijf Indiërs op een vierkante meter gehurkt boven een stinkend gat. Op dat moment knapte mijn puist. Ik heb me nog nooit zo ongelofelijk troosteloos gevoeld." Eenmaal aangekomen in New Delhi liep Evert zijn vriend Martin binnen tien minuten tegen het lijf. „Toch bijzonder in een stad met miljoenen inwoners. Je ging gewoon op je gevoel af: linksaf, rechtsaf en weer een keer links en ik zie Martin zo staan. Ik hoopte dat gevoel, die intuïtie, vast te kunnen houden, maar dat is helaas niet gelukt. Na mijn vreugdeloze ervaring met de trein, besloot ik dat het voor mij ook tijd was om terug richting Nederland te gaan. We vonden een reisbureau waar we vliegtickets via Moskou naar Oostende konden boeken. Samen met twee Duitse jongens – die ook haar tot halverwege hun rug hadden – kochten we de tickets. Martin was nog altijd in het gezelschap van de Amerikaan Gene."

„Een paar dagen later vergezeld Gene ons naar het vliegveld, waar ik te horen kreeg dat mijn gitaar niet mee aan boord mocht. Ik gaf hem aan Gene en zei dat hij maar moest kijken of hij iemand er nog blij mee kon maken. Eenmaal plaatsgenomen in het vliegtuig kwamen er twee keurig geschoren heren, met nette kapsels en een maatpak aan binnenstappen. Ik neem het beeld in me op en zeg tegen Martin: 'dat zijn die Duitsers van het reisbureau! Die hebben verdovende middelen mee, dat kan niet anders.' Uren later landde het vliegtuig na een overstap in Moskou eindelijk in het Belgische Oostende. „Bij de douane bleek dat de Duitsers twaalf kilo hasj in hun koffer hadden zitten. De nieuwe look mocht niet baten voor ze."

Lees verder op pagina 18.

In Volendam huurde Evert een kamer boven de Wir War. „Ik zat op mijn kamer toen ik iemand mijn naam hoorde roepen in de gang. Ik deed de deur open en tot mijn grote verbazing stond Gene uit Amerika voor mijn neus. Hij was liftend naar Nederland gekomen omdat hij de gitaar die ik hem op het vliegveld van New Delhi voor 65 gulden had verkocht, het geld daarvan even kwam brengen. Ongelofelijk, toch? Gene is vervolgens bij Volendammer bedrijven aan het werk gegaan om geld te verdienen voor de terugreis naar zijn vaderland.”

Piet de Koster zette zijn gigantische taperecorder aan, pakte twee flesjes bier en dan begonnen we te spelen

„Na mijn thuiskomst in Volendam ging ik veel met Piet Veerman om. Hij was in die tijd altijd bezig met het schrijven van nieuw werk. Om zijn liedjes vorm te geven zaten we dan 's avonds bij Piet thuis met twee akoestische gitaren. Piet zette zijn gigantische taperecorder aan, pakte twee flesjes bier en dan begonnen we te spelen. Piet speelde het akkoordenschema en ik improviseerde er overheen. De volgende dag luisterde Piet dan terug wat we opgenomen hadden en de passages die hij mooi vond knipte hij eruit. Die werkten we vervolgens uit tot iets moois. Zo zijn er een hoop intro's en solo's van the Cats ontstaan.”

Van welke herkenbare gitaarpartijtjes de oorsprong terug is te vinden tijdens de sessies van de vakmuzikanten weet Evert helaas niet meer precies. „One Way Wind”, „Maribaja” en „Lonely Walk” herinner ik me nog wel, maar verder durf ik het echt niet te zeggen. Piet vroeg me of ik de gitaarpartij van „Lonely Walk” voor the Cats wilde inspelen, maar dat wilden die andere jongens niet. Dat vond ik merkwaardig, aangezien ze regelmatig gebruik maakten van externe muzikanten. Maar goed, ik heb Piet ervan verzekerd dat hij dit zelf ook zou kunnen spelen. En zo geschiedde.”

„In 1975 zat ik op een zaterdagavond aan de bar van de Molen toen Jaap Cas binnen kwam lopen. Hij plaatste zijn hand op mijn schouder en sprak de legendarische woorden: „Evert, je zit nu in the Cats.” Ik vroeg wat hij bedoelde. Hij zei: „We hebben net vergaderd en we hebben besloten dat jij erbij komt.” Ik vroeg of

mijn mening er ook nog toe deed in dit verhaal, maar het was bepaald. Ik zat in the Cats.” The Cats wilden een rijkere sound tijdens liveshows, waardoor de band zich versterkte met Evert op gitaar en Jan Keizer op toetsen. „We hebben het volgehouden tot 1979, toen kreeg Arnold een burn-out. De band werd in eerste instantie voor onbepaalde tijd stopgezet, maar helaas werd al gauw de knoop doorgemaakt om the Cats definitief te stoppen.”

„Na mijn tijd bij the Cats werd ik gitarist van Jen Rog. We speelden lekkere, stevige muziek en steevast een setje country. Het was een rare combinatie, maar het werkte. Vooral in Friesland konden ze die muziek wel waarderen.”

Zeilboot

„Je herkende ons publiek aan het lange haar en de leren jacks. Iedere plaat stampten ze van begin tot eind mee. Dan kwam het countrysetje en dan deden ze net zo hard mee. Dat was een fantastische tijd...” Tussen de bedrijven door werkte Evert hard om zijn grote droom – het bouwen van een zeilboot – te verwezenlijken. „Jen Rog kwam in lastige situatie waardoor de band geen progressie meer boekte. Dan steekt die onrust in mij weer de kop op en is het tijd om een nieuwe uitdaging te zoeken. In 1985 vond ik die uitdaging toen mijn boot inmiddels afgebouwd was.”

Tussen 1985 tot 1987 is Evert samen met zijn vrouw Nel en zoon Kees naar de Verenigde Staten gevaren. „We voeren naar de Canarische Eilanden, om vervolgens over te steken naar Caribisch gebied, waar we langere tijd hebben rondgezeild. Uiteindelijk kwamen we in Florida terecht, waar we drie weken aangemeerd hebben gelegen in Miami. Tijdens die drie weken groeide er een vijf centimeter dikke laag schelpen aan de onderkant van de boot, waardoor hij niet meer vooruit te branden was. In Jacksonville hebben we het anker uitgegoot om te overnachten. Die avond kwam een andere Nederlander ons tegevoet varen. Hij wist nog wel een goede werf waar ik mijn boot uit het water kon hijsen.”

„Diezelfde avond werden we bezocht door nog een Nederlander. Die man zat om een praatje verlegen denk ik. „Hey Volendam!”, riep hij naar ons. Dat zag hij natuurlijk op de achterkant van onze boot staan. Na een leuk gesprek gaf hij ons zijn kaartje. Hij bood ons als ingeburgerde local zijn hulp aan. En één dag later hebben we hem al gebeld. Het was 5 juli toen de boot uit het water werd getakeld. Het hele gebied had te maken met een hittegolf. Het was buiten niet te harden en in de boot al helemaal niet. Ik denk dat het 80 graden was in de donkerblauwe, stalen boot. Ik belde de Nederlander waar we de avond ervoor bevriend mee raak-

ten en hij nodigde ons gelijk uit bij hem thuis. We mochten bij hem slapen tot dat de boot weer klaar was om de reis voort te zetten. 's Ochtends vroeg zette hij me af bij de werf en hij reed naar zijn werk. 's Middags nadat hij klaar was pikte hij me weer op. Terugkijkend op wat ik allemaal meegemaakt heb, noem ik mensen als deze man en Gene de Amerikaan mijn beschermengelen.” Na een paar dagen werd de reis voortgezet. „We trokken verder omhoog richting Annapolis, Maryland. Ik begon me een beetje zorgen te maken want de bodem van onze schatkist kwam in zicht.”

In onze camper reden we 28.000 kilometer door Amerika

„Ik ging in Annapolis op zoek naar een klusje om weer wat te verdienen. Op de pier zag ik een man in discussie met een zeiler. Ik kon eruit opmaken dat de zeiler geen zin had in een timmerklusje. Ik besloot mijn kans te pakken en vroeg aan de man of hij een timmerman nodig had. Hij vroeg of ik kon timmeren, waarop ik vertelde dat ik mijn boot zelf had afgetimmerd. Ik kon direct bij hem aan slag. De klus was schitterend. Hij had een huis aan het water gekocht en daar moest de kelder bewoonbaar worden gemaakt. Het enige minpunt was dat ik iedere dag vanaf mijn boot met een rubberbootje richting de aanlegsteiger van mijn klus moest roeien. Na een paar dagen zat ik 's middags aan een biertje met de opdrachtgever. Hij zei: „weet je wat ik nou niet snap? Waarom kom je nou niet gewoon aan deze steiger liggen met je boot?” Ik dacht dat hij het nooit zou vragen!”

De volgende halte werd Minnesota. „Daar woonden goede vrienden van ons. Ze hadden een camper voor ons geregeld waarmee Nel en ik het land door konden reizen en voor Kees hadden ze geregeld dat hij naar school kon. We hebben 28.000 kilometer gereden in die kamper. Van noord naar zuid en van oost naar west. We hebben in drie maanden tijd het hele land gezien. Daar hebben we echt ongelofelijke herinneringen aan overgehouden.” Maar aan elke reis komt een einde. „De terugreis van Amerika naar Nederland is per boot een stuk minder prettig dan de heenreis. Je weet van tevoren dat je tijdens die overtocht met harde wind en hoge golven te maken krijgt. Daarom besloten we dat het beter zou zijn als Nel met zoon Kees per vliegtuig terug zou reizen.”

„Ik had een vriend in Nederland die wel zin had om over te vliegen en samen met mij per boot terug te varen. Eenmaal op zee had ik radiocontact met een Canadees die me op de hoogte hield van het weer. Na een paar dagen gaf hij aan: „vannacht gaan jullie het zwaar krijgen”. We bereidden ons voor op de storm die ons te wachten stond en hebben vervolgens geprobeerd wat te slapen. Die nacht werd ik wakker van het hoge, fluitende geluid van de wind die door de mast raasde. Ik liep het dek op en om me heen was het pikzwart. Je zag letterlijk geen hand voor ogen. De golven werden steeds hoger en onze boot werd alle kanten op gegooit. Op de achtergrond klonk het gefluit al harder en hoger. We kwamen op een punt waarvan we dachten dat het niet hoger zou kunnen klinken, maar we hadden het mis. Het werd nog extremer. Die nacht was een beangstigende ervaring, ik ben blij dat we het allebei nog na kunnen vertellen.”

Canyon

Na een aantal weken op zee kon Evert weer opgelucht ademhalen toen de haven van Volendam in

zicht kwam. „Eenmaal thuisgekomen was het hoog tijd om weer een baan te zoeken. Ik wilde letterlijk alles doen, behalve weer in de muziek. Daar was ik wel even klaar mee. Ik heb een hoop gesolliciteerd, maar vanwege mijn leeftijd werd ik niet aangenomen. In de tussentijd moest ik het hebben van klusjes als barkeeper en vrachtwagenchauffeur. En toen stond Jaap Corn voor de deur. Dick Plat stapte over naar de BZN, waardoor Canyon zonder toetsenist kwam te zitten. Ze hadden meerdere toetsenisten uitgeprobeerd, maar hoe goed ze ook waren, ze waren niet geschikt voor de speelstijl van Canyon. Als toetsenist van zo'n allround band moet je een hoop leegtes opvullen. Je speelt dus niet per se pianopartijen, maar je bent ook verantwoordelijk voor bijvoorbeeld de blazers, strijkers en zelfs stukjes gitaarwerk. Mijn vader was bruiloftmuzikant geweest, dus ik wist van de hoed en de rand. Die muziekstijl was mij met de paplepel ingegoten. Ik heb de jongens van Canyon duidelijk gemaakt dat ik het nogal wat vond om Dick Plat – een conservatoriumtoetsenist en virtuoos – te vervangen, maar ze stonden erop dat ik het probeerde.”

„Ik ben een week of drie gaan oefenen en toen had ik het repertoire wel onder de knie. In Canyon had ik een mooie afwisseling tussen toetsen en gitaar. We waren heel breed inzetbaar dankzij deze nieuwe wisselwerking. In onze toptijd speelden we regelmatig negen keer per zes dagen. Ik heb het zes jaar volgehouden in de band tot de welbekende onrust weer om de hoek kwam kijken. In 1994 stopte ik ermee en hakte ik de knoop voor mezelf door: ondanks de mooie tijd die ik met Canyon beleefd had zou ik nooit meer in een bandje gaan.”

Niet veel later werd er weer op de bel gedrukt bij huize Veerman. „De bassist van Specs Hildebrand stond voor de deur. „Theo (Specs Hildebrand, red.) vraagt of je een setje mee wil spelen tijdens zijn twintigjarig jubileum in de Pius X.” Hij had allerlei gasten uitgenodigd voor dit optreden, waaronder leden van the Cats, Jan Akkerman en Dick de Boer. Het leek me wel leuk om een setje mee te spelen, dus ik kreeg gelijk een bandje met daarop twaalf nummers.”

Ik kies liedjes altijd met mijn onderarm. Als er kippenvel tevoorschijn komt, dan is het raak

„Een paar dagen later speelde ik mee tijdens een repetitie. De twaalf nummers waren achter de rug en Theo vond het zo lekker klinken dat hij vroeg of ik het tweede setje ook mee wilde doen. Ik vond het prima, dus de volgende repetitie speelde ik 24 nummers. Na afloop van die repetitie vond Theo dat ik dan net zo goed ook het derde en laatste setje mee zou kunnen spelen. Toen dat eenmaal beklonken was zei hij: „nu heb je toch het hele repertoire geleerd, dan kan je net zo

goed de vaste gitarist blijven.” Nog geen jaar nadat ik gestopt was met Canyon zat ik toch weer in een vaste band...”

Eind jaren 90 was het moment dan eindelijk daar. Evert stopte met lid zijn van bandjes. „Ik kon de band van Specs niet meer combineren met mijn werk als schipper. Wat ik wel bleef doen was samen met Specs als akoestisch duo optreden door het hele land. Dan hadden we met niemand iets te maken, dus dat konden we inplannen zoals we zelf wilden.” Waar Evert enerzijds al het lid zijn van grote bands al meerdere malen heeft afgezworen, heeft hij anderzijds te maken met de verving die altijd op de loer ligt. „In de loop der jaren organiseerde ik evenementen met gelegenheidsformaties. Ik probeerde altijd een gezellige groep met goede muzikanten bij elkaar te krijgen voor bijvoorbeeld het Volendam Philantropisch Orkest, het Americana Guitar Fest en later de Veerman & Friends optredens. En ik moet zeggen dat het altijd gelukt is. Het heeft allemaal erg goed aangeslagen bij het Volendammer publiek. Met Veerman & Friends zouden we 20 februari aanstaande weer een mooi optreden neerzetten in PX, maar helaas moet dat vanwege de coronamaatregelen weer opgeschoven worden. Ondanks dat ik zou stoppen met bandjes, realiseer ik me nu dat dit soort optredens voor mij ook jaarvullend zijn. Ik ben door het jaar heen bezig met het samenstellen van een setlist.” Evert lacht: „Ik kies liedjes altijd met mijn onderarm. Als er kippenvel tevoorschijn komt, dan is het raak. Ik probeer vaak oude nummers in een nieuw jasje te steken voor onze optredens. Dat is toch altijd een succesvolle werkwijze gebleken. Verder ben ik eigenlijk overal bij betrokken: van het regelen van licht en geluid tot het letterlijk knippen en plakken van de posters en banners en van het regelen van muzikanten tot het uitschrijven van de muziek, alles doe ik zelf. Maar ach, wat zou het. Ik heb mijn boot inmiddels verkocht en ik ben met pensioen.”

Terugkijkend op zijn indrukwekkende muzikale carrière pikt Evert de momenten waarop hij gevraagd werd voor Left Side en the Cats eruit als de momenten waarop hij het meest trots is, maar de allermooiste herinnering bewaard hij aan zijn vader. „Je kunt je voorstellen dat mijn vader – een hardwerkende, gematigd norse Volendammer – zijn bedenkingen had bij mijn levensstijl. Op de bonnefooi naar India, met verdovende middelen gepakt in Afghanistan, van bandje naar bandje hoppen en eigenlijk een beetje freewheelend door het leven gaan. Hij zag het allemaal niet in me zitten. Maar dat veranderde toen ik in the Cats zat en hem een keer meenam naar een optreden. Ik stond op het podium en zag hem tussen de massa staan. Hij stond zo trots als een aap met zeven lullen te kijken in de zaal. Op de terugweg in de auto zei hij: „ik moet evengoed even zeggen dat ik wel erg trots op je ben, Evert.” Dat is mijn mooiste herinnering aan mijn muzikale carrière. Mijn vader was geen man die met complimentjes strooide, maar voor één keer maakte hij een uitzondering. Dat zal me altijd bijblijven.”

